

In deze nieuwe rubriek vertellen medewerkers wat hun werk betekenisvol maakt en hoe ze hun bevoegenheid kwijt kunnen in hun werk. Wil jij ook in een interview vertellen waaruit jij je voldoening haalt? Stuur dan een mail naar de redactie: communicatie@amsta.nl

Psychomotorisch therapeut Thijs Moll:

‘In hun kracht zetten’

“Ik observeer het gedrag van mensen als zij zich bewegen en reik hen alternatieven aan. Mensen met Korsakov hebben over het algemeen last van korte termijn geheugenverlies en moeite met het uitvoeren van hun plannen. Dat weerspiegelt zich in de manier waarop iemand beweegt.

Vandaag werkte ik met een man bij wie ik zag dat er agressie vast zat in zijn lichaam. Ik gaf hem een paar bokshandschoenen en een boksbal. Hij trok meteen zijn schouders op, zette zijn schouders vast en keek om zich heen, niet op zijn gemak. Hij kon zijn agressie op deze manier niet kwijt. Op dat moment moest ik op zoek naar iets anders, iets dat beter werkt bij hem. Ik bood hem een strandbal aan en een badmintonracket. Meteen kwam er meer ontspanning. Hij kreeg babbels, zijn schouders zakten en hij kon zijn frustratie kwijt door hard met de racket tegen de bal te meppen. Dit bood mij de ruimte om met hem in gesprek te gaan over wat er gebeurde. Die ontlasting als iemand zich kan uiten, dat geeft mij voldoening.

Ik zie in mijn werk geen Korsakov-patiënten, maar individuen. Ik hou van deze mensen, ze hebben een verhaal, en vaak ontzettend veel humor en intelligentie. De uitdaging zit er voor mij in om met dat gezonde deel contact te maken. Daardoor kan die ander in zijn kracht gezet worden. Met het hele team proberen we de hiaten in iemands functioneren op te vangen. We vullen het ontbrekende stukje van de puzzel aan en sturen op empathische wijze bij. Daardoor dragen we bij aan de autonomie en eigenwaarde van diegene.

Vroeger stelde ik vanuit mijn enthousiasme nog weleens doelen die niet haalbaar bleken, maar ik heb geleerd mijn verwachtingen af te stemmen op de realiteit. Drie keer per week doe ik ontspanningsoefeningen met de groep. Ik heb niet de illusie dat dit een blijvend effect heeft. Maar gedurende die drie kwartier in de zaal is die ontspanning en rust er wel. En daar doe ik het dan voor. Kleine overwinningen zijn vaak zo de moeite waard, als je er maar oog voor hebt.

En soms bereik je veel met geduld. Zestien weken was ik bezig om een cliënt zelf naar de pont te laten fietsen. Samen hebben we de route in zijn telefoon gezet en zijn we de route in delen

gaan trainen. Mensen met Korsakov leren over het algemeen niet van fouten. Aan de hand van het foutloos-leren principe, waarbij steeds opnieuw het goede antwoord wordt gegeven, is het gelukt om de route in te laten slijten. Als ik merkt dat het lukt en zo kan bijdragen aan de autonomie van de ander, dan krijg ik daar wel een kick van.

Ik ben geen wereldverbeteraar. Maar ik lever graag een bijdrage op kleine schaal. Ik heb een aangeboren nieuwsgierigheid voor mensen. Ik vind mensen echt schitterend. Iets kunnen betekenen voor een ander, dat is toch mooi? Ik heb daar de ruimte voor. En daarnaast nog genoeg ruimte voor mezelf.”

/ Jiska Stroes